

püssi ja laseb, Micaëla põgeneb otsides varju. Ent José pauk oli määratud Escamillole, kes tuleb kohtama Carmenit. Meeste vahel läheb lahti noavõitlus. Escamillo nuga murdub teda päästab kindlast surmast vaid Carmen otsustav vahelesegamine, kes ühes teistega José püssipaugu peale rutanud tagasi. Escamillo töötab Don Joséle asjaõiendust soodsamal juhul, nüüd aga palub kõiki järgmisele härjavõitlusele Sevillass ja lahkub. José ja Carmen vahel areneb äge armukadedusestseen, mille kestes leitakse kaljude varjus Micaëla Kuumil palveil ta anub Joséd, tulgu see tagasi koju, et mitte murda südant surejale emale. Carmengi teiskordselt paneb talle ette minna ja lõppeks José lähebki ühes Micaëlagaga ähvardavalt kuulutades Carmenile, et nad veel kohtavad teineteist.

Vaatuse finaali, eriti kokkupõrkes José ja Carmen vahel, on kantud tugevast dramatismist olukorda veelgi süvendavate ja tihendavate muusika-plahvatuste tõttu.

Neljas vaatus. Härjavõitlustel Sevillass. Orkestri vahemäng veel korraks maalib särava, elurõõmsa, lõunamaise pildi, mis eelmise vaatuse süngustest juhhib härjavõitluse pidulikkärevale ootusele.

Rahvas on koos, nende keskel sõelub igasugu kaubitsejaid. Ka rändav mustlasjõuk kasutab juhust tantsude produtseerimiseks. Seal tulevadki härjavõitlejad, hispaania rahvalemmikud ja rahvuskangelased. Rahvas tervitab neid hõiskavas, hoogsas kooris. Lõppeks läheneb areenile Escamillogi, päevakangelane, ühes Carmeniga. Lühike duett mõlemate vahel leiab vastastikusele armastusele ehtsaid toone. Seal tuleb aga juba alkald, linnapea, mis tähendab võitlusmängude ametlikku algust. Kogu publik valgub areeni.

Frasquita ja Mercedes, kes samuti siin, hoiatavad Carmenit Don José eest, keda nad silmanud rahva hulgas. Ent Carmen usub oma saatust, millest nüikuiii polevat pääsu, ning jääb kartmatult ootama José'd, et teda ise kõnetada.

José ilmubki, kuid etteheidete asemel, mida oodanud Carmen, ta tuleb palujana. Areneb mõlema vahel suure tõusuline, äärmisest dramaatilisest pingest kantud stseen, läbisõides haaravas järjestuses palvet, kirge, ahastust ja pimedat viha ühelt ja järjest kalginevat keeldumust teiselt poolt, mida veelgi õhutavad lava tagant kostvad rahva hõisked Escamillole. Kui Carmen lõppeks täis mõnitavat põlgust heidab José jalge ette sõrmuse, mida see talle kord annud, surmab José tunnete paroksüsmis oma armastatu noahoobiga. Kuna rahvas juubeldades lahkub areenist, José teatab omast roimast ja laseb end vangistada.

Bizet' muusika siin oma ilmejõult ja väljendusvõimsuselt saavutab haarava tipu. See on tõelise meistri looming, millele raske leida võrdset.